

NEAL SHUSTERMAN + ERIC ELFMAN

DE ERFENIS VAN
TESLA

Uit het Engels vertaald door Wiebe Buddingh'

Van Goor

2

ALLE REGEN KOMT VAN BOVEN

Als je Caitlin Westfield had gevraagd waarom ze een oude bandrecorder had aangeschaft op Nicks garageverkoop, zou ze daar een hoop logische verklaringen voor hebben gehad.

1. Ze kon hem voor haar kunstproject gebruiken, door van de onderdelen een gedeconstrueerde assemblage te maken.
2. Het was een cool stukje retrotechnologie dat ze misschien wel aan een museum kon verpatsen als ze besloot het niet aan stukken te slaan.
3. Zo te zien was de jongen die de garageverkoop hield pas in de stad komen wonen en kon hij het geld goed gebruiken.

Al die redenen klopten, maar waren niet de échte reden. Om heel eerlijk te zijn had Caitlin geen idee waarom ze zich bijna gedwongen voelde de bandrecorder te kopen. Ze wist alleen dat ze zich er op een bijna griezelige manier toe aangetrokken voelde.

Het begon allemaal met een groene flyer.

Als die een andere kleur had gehad, zou Caitlin hem misschien niet eens gelezen hebben maar knalgroen was haar lievelingskleur. Ze lakte haar nagels vaak in precies dezelfde tint. Op dat moment beschouwde ze het als toeval, al zou ze uiteindelijk gaan betwijfelen of er wel zoiets als toeval bestond.

ANTIETK, OUD SPEELGOED, MEUBELS, MASSA'S COOLE SPULLEN stond er op de flyer en Caitlins verbeelding sloeg meteen op hol. Haar passie – al noemden haar ouders en vriendje Theo het vaak haar 'hobby' – was om charmante, rustieke en soms roestige objecten uit het verleden aan puin te slaan met een moker.

Het resultaat lijfde ze in esthetisch uitdagende patronen op een doek, zodat afval verheven werd tot kunst. Ze noemde het af-art.

Haar tekenleraar – uiteraard de grootste imbeciel die er rondliep – gaf haar steeds onvoldoendes omdat ze geen schaal met fruit kon tekenen.

Maar die fruitschaal kapotslaan, dat kon Caitlin als de beste.

Ze was een van die buitengewone meisjes die het volmaakte evenwicht weten te vinden tussen uitzonderlijk populair en uitzonderlijk origineel zijn. Ze was de enige cheerleader uit de geschiedenis van de school wier vader

een patent voor haar had aangevraagd omdat ze de pompons die het team gebruikte persoonlijk had ontworpen: een ingenieuze verzameling glanzende voorwerpen die onmiddellijk in het oog sprong – meestal figuurlijk maar soms ook letterlijk.

Ze ging wel vaker naar garageverkoppen om spullen te zoeken voor haar af-art, maar was deze keer extra geïnteresseerd omdat ze het adres kende. Het pand was een soort plaatselijke legende: een groot, rommelig, oerlelijk huis dat totaal niet op zijn plaats leek in een verder doodnormale buitenwijk. Je kon het niet echt een villa noemen, maar het was wel groter dan de andere huizen in de straat. Caitlin had altijd gedacht dat het uiteindelijk opgekocht zou worden door iemand die er óf een pension óf een begrafenisonderneming van zou maken.

In elk geval was ze benieuwd wie er waren komen wonen.

Ze was eigenlijk van plan geweest samen met Theo te gaan, maar zoals gewoonlijk sms'te hij kwl, wat voor 'kom wat later' stond.

Caitlin sms'te op haar beurt zjd, hun standaardcode voor 'zie je dan,' hoewel ze wist dat Theo niet zou komen opdagen, zeker niet als er een wedstrijd werd uitgezonden. Daarom belde ze hem, om hem eraan te herinneren dat hij beloofd had mee te gaan.

'Ach, je weet wat ze zeggen,' zei Theo. 'Soms moet je je plannen over een andere boeg gooien.'

Caitlin geloofde maar dat Theo's gewoonte om spreekwoorden en gezegden te verhaspelen geestig bedoeld was, want het alternatief was té verontrustend voor woorden.

Uiteindelijk zei Theo dat hij zou komen 'als hij kon',

wat betekende dat hij niet zou komen en dus nam Caitlin zich voor om hem niet te missen.

Net toen ze op pad wilde gaan, barstte het onweer los. Na een plotselinge daling in luchtdruk waardoor alle ramen in huis besloegen, begon de regen neer te kletteren met zo'n manisch geweld dat je de aandrang voelde om een ark te gaan bouwen. Caitlin had weliswaar graag een kijkje willen nemen bij de garageverkoop en het huis, maar ook weer niet zo graag dat ze bereid was daarvoor dit noodweer te trotseren.

Ze wilde net lekker met een bak popcorn voor de tv gaan zitten toen ze zich opeens bedacht en de regen in stormde.

Nick keek hulpeloos naar de spullen die uitgestald lagen langs de lange oprit. Het was al rotzooi geweest, maar nu met die stortregen helemaal.

'Sta niet zo te kijken!' riep zijn vader. 'Laten we alles in de garage leggen, vlug!'

Nick, Danny en hun vader sprintten de regen in en deden hun best om de boel in veiligheid te brengen, maar ze wisten dat het vergeefse moeite was. Het had meer dan een uur gekost om alles buiten te zetten en ze konden het met geen mogelijkheid weer op tijd naar binnen brengen.

'Ik snap er niks van,' zei Nick terwijl hij naar de garage holde met zijn armen vol spullen. 'Ik heb nog speciaal naar het weerbericht gekeken. Bewolkt met opklaringen, zeiden ze. In de hele staat geen spatje regen.'

'Die weermannen zitten er altijd naast,' merkte zijn vader op. 'Weet je nog wel, thuis?'

‘Dat was in Florida!’ Nick voelde een kleine steek, omdat zelfs zijn vader Florida nog als thuis beschouwde. ‘Dit is het Midwesten. Hier hebben ze geen plotselinge plensbuien.’

‘Midwesten?’ vroeg Danny. ‘Ik dacht dat Colorado het Westen was.’

‘Dat komt door de Rocky Mountains,’ legde zijn vader uit. ‘Het is westelijker dan het Midwesten, maar niet zo westelijk als het west-westen.’

Danny knikte, alsof dat allemaal heel logisch klonk.

Na twee trips naar de garage waren ze alle drie doorweekt en hadden ze maar een handvol spullen binnen gezet.

‘Wat heeft het voor zin?’ zei Nick. ‘Zelfs als alles droog staat, komt er toch niemand opdagen met dit weer. We kunnen het wel vergeten.’

‘Weet je wat?’ zei zijn vader. ‘Je hebt een hoop moeite gedaan. Dat is ook wat waard.’ Hij haalde drie briefjes van twintig uit zijn portemonnee en stak die uit naar Nick. ‘Alsjeblieft, zestig dollar. Eerlijk gezegd denk ik niet dat de verkoop meer zou hebben opgeleverd.’

Nick had een blik kunnen werpen in zijn vaders portemonnee en die drie bankbiljetten waren de enige inhoud.

‘Hou maar, pa,’ zei hij en hij wuifde het geld weg. ‘Ik zou er toch alleen maar pizza’s van kopen of zo.’

Zijn vader hield het geld nog even hoopvol in zijn uitgestoken hand, maar stopte het toen weer weg.

‘Nou,’ zei hij, ‘laten we dan maar genieten van de regen in Colorado.’ Hij klapte drie gammele tuinstoelen uit en zette die zo neer dat ze naar buiten konden kijken.

En daarmee had alles afgelopen geweest kunnen zijn, als de plensbui geen gevolgen had gehad waarmee degenen die hem gecreëerd hadden totaal geen rekening hadden gehouden.

Het onweer kon uiteraard niet bestaan zonder een stevige verzameling onweerswolken, die logischerwijze ook een aanzienlijke hoeveelheid zonlicht tegenhielden. Dat betekende dat het donker was in de garage, ook al was het pas negen uur 's ochtends, zo donker dat ze eigenlijk het licht hadden moeten aandoen. Alleen was het een oude garage waar nooit een plafondlamp was opgehangen.

'Ik kan niet eens m'n stripboek lezen!' klaagde Danny terwijl ze daar zaten.

'Ga dan naar binnen,' zei Nick.

'Nee!' zei Danny. 'Ik wil van de regen genieten, zoals pa zei.'

Hun vader wees op een hoek van de garage. 'Waarom zet je dat ding niet aan?'

Dat ding was een oude theaterlamp: in feite niets anders dan een uit zijn krachten gegroeide gloeilamp op een roestige paal, zodat het wel iets weghad van een reusachtig elektrisch wattenstaafje. Het had Nick veel moeite gekost om de logge en loodzware lamp naar beneden te zeulen maar ze hadden hem niet buiten gezet, samen met de rest van de spullen, omdat hij gevaarlijk overhelde op de schuine oprit.

Nick stond op, zocht een stopcontact, sleepte de lamp naar het midden van de garage en stopte de stekker in het stopcontact. Vlak onder de lamp zat een knopje en dat

draaide hij een kwartslag naar rechts. De buitenmaatse gloeilamp begon te stralen als een vuurtoren en zette, helaas of juist gelukkig, de verandering van de wereld in gang.

Caitlin was doodsbang om opnieuw door de bliksem getroffen te worden.

Welbeschouwd was die kans klein, wist ze; ze had haar oorbellen uitgedaan en het enige metalen voorwerp dat ze bij zich had was haar mobieltje. Dat had weliswaar een interne antenne, maar oefende lang niet zo veel aantrekkingskracht uit op de bliksem als metalen cheerleaderpompons.

Niemand nam het Caitlin kwalijk dat ze leed aan astra-fobie, oftewel angst voor de bliksem, want die angst was gegrond. Desondanks kon het soms lastig zijn.

Vandaag onderdrukte ze haar angst echter en trotseerde ze het onweer omdat ze, om de een of andere reden waar ze zelf haar groene vingernagel niet achter kon krijgen, naar die garageverkoop toegetrokken leek te worden. Ernaartoe gaan was plotseling belangrijker dan zich beschermen tegen een tweede verzengende flits.

Toen Caitlin het oude, negentiende-eeuwse huis naderde, moest ze toegeven dat het een indrukwekkend pand was, maar van dichtbij leek het nog bouwvalliger dan vanaf de straat. Doorgebogen balken. Gescheurde horren. Hier en daar een kapotte ruit. Het fraaie houtsnijwerk langs de dakranden was op sommige plaatsen verrot of ontbrak zelfs. Het hele huis had een grote opknapbeurt nodig. Ze vroeg zich af wat voor soort gezin genoeg

zou nemen met zo'n huis. Hoe krap moesten ze wel niet bij kas zitten als dit het beste was wat ze konden krijgen? Om nog maar te zwijgen over het feit dat ze kennelijk gedwongen waren hun oude rotzooi te verkopen in plaats van die gewoon naar de stort te brengen.

Tot Caitlins verbazing was ze, ondanks de plensbui, niet de eerste bezoeker. Er stonden al een stuk of tien mensen in de regen, sommigen met en sommigen zonder paraplu. Iedereen zocht zo te zien doelbewust tussen de kletsnatte spullen, ook al wisten ze zelf misschien niet eens wat dat doel was.

Vanuit de garage straalde een uiterst fascinerend licht naar buiten. Het was alsof het een eigen zwaartekracht had en haar, net als de andere bezoekers, naar de oprit en de garageverkoop trok.

Terwijl Caitlin zich een weg baande door de menigte en naar de picknicktafel liep die voor de garage was neergezet, passeerde ze twee door en door suffe jongens die ze herkende van school. Eentje, Vince, was van top tot teen in het zwart gehuld en leek wel een doodgraver en van de ander, een dikkige latino, wist ze niet eens meer hoe hij heette. Ze zwaaide voor de vorm even, maar liep gauw door.

Het gezin dat de garageverkoop runde – of liever gezegd, de jongen die hem runde – kwam handen tekort om het geld aan te pakken dat de bezoekers hem voorhielden. Zijn broertje moest steeds op zijn knieën gaan zitten om de gevallen bankbiljetten op te rapen.

Bij de picknicktafel bestudeerde een man op leeftijd een grote, gefacetteerde glazen buis. Hij hield hem in het

licht van de lamp in de garage en een prisma in het hart van de buis verdeelde het schijnsel in kleine regenboogjes.

‘Echt antiek en vast veel geld waard,’ zei de jongen die de verkoop georganiseerd had.

‘Ik geef je er veertig dollar voor,’ zei de man.

De jongen lachte. ‘Eigenlijk wilde ik twintig vragen, maar oké.’

De man gaf hem twee bankbiljetten en vertrok, de glazen buis liefdevol wiegend in zijn armen alsof het een baby was.

Caitlin zag dat twee vrouwen tegelijk de aandacht van de jongen probeerden te trekken. Eentje had haar zinnen gezet op een soort elektrische meelzeef en de ander op een ouderwetse staande droogkap, zoals die vroeger in kapperszaken werd gebruikt. Beide vrouwen probeerden de jongen tegelijkertijd geld toe te stoppen.

‘Je moet een geboren verkoper zijn,’ zei Caitlin tegen de jongen toen de vrouwen vertrokken waren met hun aankopen. ‘Iedereen betaalt veel meer dan die spullen waard zijn.’

‘Weet ik,’ fluisterde hij tegen haar. ‘Ik snap er ook niks van.’ Hij gaf het geld aan zijn broertje, die de bankbiljetten netjes rangschikte in een X-Men-broodtrommeltje.

Zo te zien was de jongen van haar leeftijd, dacht Caitlin. Hij droeg een Tampa Bay-honkbalpetje, maar ze kon zien dat hij kort, donker haar had en een verband op zijn voorhoofd, boven zijn linkeroog. Hij was mooi bruin, maar liep wat kleren betref drie jaar achter. *Florida*, dacht ze. In gedachten snoof ze minachtend, maar ze had ook een

beetje medelijden met hem. Het woord *assemblage* kwam bij haar op, een voorwerp waar je stukjes en beetjes van andere dingen aan toevoegde om er iets nieuws van te maken. Iets beters.

‘Ik had niet gedacht dat ze in Colorado zo scheutig zouden zijn met hun geld,’ vervolgde de jongen.

‘Dat zijn ze ook niet,’ zei Caitlin.

Ze zweeg even en wachtte tot de jongen zich net ietsje te enthousiast aan haar zou voorstellen, want zo reageerden de meeste jongens op haar. Toen hij dat niet deed, nam ze de verbluffende stap om zichzelf dan maar als eerste voor te stellen. ‘Ik heet trouwens Caitlin.’

‘Nick.’ Hij gebaarde met beide handen naar de tafel. ‘Het mooiste is er al tussenuit gepikt, maar er ligt nog wel het een en ander en er staan nog een paar grotere dingen in de garage. Als je wilt, kan ik je die ook laten zien. Veel plezier!’

‘Bedankt,’ zei Caitlin, vagelijk teleurgesteld door zijn reactie. Ze bekeek de verzameling voorwerpen.

Vince, zo somber als een zwarte kraai, liep naar de picknicktafel met een object dat wel iets weghad van een accu, maar dan anders. Het ding was zwaar verroest, vooral aan de bovenkant, waar verbogen en gerafelde metaaldraden losjes om twee elektrodes waren gewikkeld.

‘Wat is dit?’ vroeg hij aan Nick.

Nick bekeek het voorwerp. ‘Een oude accu, zou ik zeggen. Maar dan zo dood als een pier.’

Vince haalde zijn schouders op ‘Alles gaat dood,’ verkondigde hij. ‘Accu’s net zo goed. Ik wil hem graag hebben.’

‘Eh... nou, goed dan,’ zei Nick en hij gaf het ding terug. ‘Voel je je wel goed, Vince?’ zei Caitlin. ‘Het is een roestige, lege accu!’

‘Bedankt,’ zei Nick met een glimlach. ‘Een deal de grond in boren door de waarheid te vertellen, dat helpt echt.’ Tegen Vince voegde hij eraan toe: ‘Maar ze heeft gelijk. Eigenlijk is het helemaal niets –’

‘Ik geef je er tien dollar voor,’ zei Vince en Nicks broertje klapte gauw het broodtrommeltje open, alsof het een vleesetende plant was.

‘Maar het is geen cent waard,’ protesteerde Nick.

‘Goed dan,’ zei Vince. ‘Negen dollar.’

‘Drie dollar,’ zei Nick. ‘Hoger ga ik echt niet.’

‘Je bent een harde.’ Vince stopte drie briefjes van één in het uitpuilende broodtrommeltje.

‘Ik weet eigenlijk niet of het zo wel hoort te gaan,’ zei Caitlin droogjes nadat Vince vertrokken was met zijn accu.

Nick keek Caitlin bijna achterdochtig aan. ‘Al die mensen die in de stortregen hierheen komen en me allemaal veel te veel geld geven! Het lijkt wel een soort samenzwering.’

‘Dat is belachelijk,’ zei Caitlin, maar terwijl Nicks aandacht werd afgeleid door alweer een koper – een non met een antieke stofzuiger – moest ze toegeven dat ze zelf ook de hunkering voelde om haar eigen speciale voorwerp te vinden.

Ze liep naar het uiteinde van de picknicktafel en zag dat ze naast de latino stond die ze kende van school en wiens naam haar maar niet te binnen wilde schieten. Marshall

of Randall of iets dergelijks. Er was iets met zijn familie – dat was tenminste het gerucht dat vorig jaar op school was gegaan – maar het had Caitlin zo weinig geïnteresseerd dat ze er verder niet naar geluisterd had.

‘Ha, Caitlin,’ zei Marshall/Randall. ‘Ik denk niet dat je veel van je gading zult vinden. Allemaal ouwe zooi die iedereen al tien keer in z’n handen heeft gehad.’

‘Nou, toevallig ben ik op zoek naar...’

‘Iets nieuws, natuurlijk,’ viel Marshall/Randall haar in de rede.

‘Nee, iets ouds,’ verbeterde Caitlin hem. ‘Iets...’

‘Iets trendy, hè? Nee, dat zit er ook niet tussen.’ Kennelijk was het een sport van hem om de zinnen van anderen af te maken. ‘Het is allemaal ouwe *basura*. Ach, wat kun je ook verwachten van een garageverkoop?’

‘Mitchell, nietwaar?’ zei Caitlin, die zich plotseling zijn naam herinnerde.

‘Gewoon Mitch.’

Ze wilde eigenlijk vragen of hij ook het gevoel had gehad dat hij naar de garageverkoop toe werd getrokken, maar wat ze zei was: ‘Wat doe je hier?’

Mitch ging onbehaaglijk van de ene voet op de andere staan terwijl Caitlin hem aanstaarde. ‘O, ik dacht... eh... laat ik even gaan kijken... eh... Neem me niet kwalijk.’

Caitlin was het niet gewend dat anderen haar midden in een gesprek zomaar lieten staan. Dat was haar specialiteit. Meestal had ze wel leukere of belangrijkere dingen te doen dan slaapverwekkende gesprekken voeren met marginale persoonlijkheden. Daarom was ze volkomen verbijsterd toen Mitch abrupt naar de andere kant van de

picknicktafel liep, waar hij blijkbaar zijn eigen Speciale Voorwerp zag.

Het had er eerst naar uitgezien dat de garageverkoop een flop zou worden, maar een paar minuten nadat het onweer was losgebarsten, arriveerden er opeens hordes mensen. Nick legde geen verband tussen het aansteken van de oude theaterlamp en de plotselinge toestroom van belangstellenden. Waarom zou hij ook?

Eerst verkocht hij de dodelijke broodrooster aan hun buurvrouw, een bejaarde dame die waarschijnlijk uit hetzelfde tijdperk stamde als het apparaat. Vervolgens kocht een meisje met een spits gezicht en ongelijke vlechten de boxcamera. Een man had zijn zinnen gezet op de stokoude televisie. Een vrouw kocht de mixer met de vreemde gardes en weer iemand anders het ding dat nog het meest op een gietijzeren wasdroger leek. Zelfs de antieke naaimachine (of sapcentrifuge) ging van de hand.

Zijn vader moest hollen om de spullen allemaal naar de auto's van de kopers te dragen en Danny was overgestapt op een gereedschapskist omdat het geld gewoon niet meer in het broodtrommeltje paste. Maar terwijl hij het ene voorwerp na het andere verkocht, maakte Nicks opwinding geleidelijk plaats voor verbijstering en toen voor achterdocht. Hij vroeg zich af waar Caitlin en dat dikkige ventje over stonden te smoezen en of ze het misschien over hem hadden.

Op dat moment stapte de dikkige jongen op hem af.

‘Hallo, ik ben Mitch. Mitch Murló.’

‘Merlot? Zoals de wijn?’ vroeg Nick.

‘Nee, Murló. Doe Murphy en López in een blender, maal fijn en serveer. Dat was het idee van mijn ouders, een half Spaanse, half Ierse naam die Frans klinkt.’ Mitch keek goedkeurend om zich heen. ‘Leuke garageverkoop... en, zien we je binnenkort ook bij ons op school op Rocky Point of ben je jonger of juist ouder en zat ik er gewoon naast wat je leeftijd betrof?’

‘Eh...’ Het duurde even voor Nick de zin van Mitch ontleed had en snapte wat hij nou precies bedoelde. ‘Eh... ja, ik bedoel nee, je hebt het goed ingeschat. Ik zit in de tweede en ik begin op...’

‘Maandag?’ viel Mitch hem in de rede. ‘Geweldig. We moeten eens met elkaar praten. Ik kan je precies vertellen welke leraren je niet moet hebben en waar je veilig kan gaan zitten zonder kans te lopen in elkaar geslagen te worden.’

‘Bedankt, maar eerlijk gezegd...’

‘Wil je het liever nu meteen weten? Tuurlijk. Om te beginnen heb je mevrouw Kottswold...’

Nick was al in een klas ingedeeld, dus leraren vermijden was er sowieso niet meer bij, maar kennelijk had Mitch alleen zichzelf nodig om een goed gesprek te kunnen voeren. Nick was gedwongen nog een minuut naar prietpraat over school te luisteren voor hij het gesprek terug wist te loodsen naar de garageverkoop. ‘Nou, dat is allemaal goed om te weten. Eh... wat heb je daar?’

‘O ja.’ Mitch keek naar het voorwerp in zijn handen alsof hij zelf verbaasd was het te zien en zich er een beetje voor schaamde. ‘Ja, lijkt me leuk om m’n zusje voor haar

verjaardag te geven.’ Hij liet Nick een metalen schijf met een draaibare pijl in het midden zien. Het zou een stuk speelgoed kunnen zijn – het had wel iets weg van een primitief, uit staal gehamerd Speel en Leer-toestel – maar in plaats van boerderijdieren stonden er geometrische symbolen op de schijf. Een ivoren ring hing aan een trekkoordje. ‘Mooi ding,’ zei Mitch.

‘Eh... ja, natuurlijk,’ zei Nick. ‘Je zusje vindt het vast fantastisch om een raar stuk rommel te krijgen in plaats van...’

‘Iets gloednieuws in een glimmende verpakking? Reken maar! Ze moet niks hebben van die door het Amerikaanse bedrijfsleven gepushte vercommercialisering van kinderverjaardagen.’ Mitch speelde even met het trekkoordje. ‘Maar goed, hoeveel vraag je ervoor?’

Nick haalde zijn schouders op. ‘Ik dacht...’

‘Ik heb maar tien dollar bij me,’ zei Mitch terwijl hij zijn portemonnee uit zijn achterzak haalde. ‘Maar thuis heb ik meer.’

‘Oké, wat heeft dit allemaal te betekenen?’ vroeg Nick. ‘Heeft Caitlin je gevraagd om dit te doen? Wat voeren jullie in je schild?’

‘Ik weet niet waar je het over hebt,’ zei Mitch verontwaardigd, zwaaiend met zijn tien dollar.

Nick zuchtte en pakte het geld aan. ‘Nou, goed dan. Ik hoop dat je zusje het mooi vindt.’

Toen Caitlin wat meer in de richting van de garage liep, zag ze het. Het volmaakte voorwerp.

Een ouderwetse bandrecorder. Een log, onhandig ding,

zo groot als een koffer, compleet met twee banden met geluidstape die het formaat hadden van etensborden. In een flits van inspiratie zag ze haar hele af-art project voor zich. Ze zou het apparaat slopen en alle draden en elektronische troep die erin zat rond en over het ding drape- ren. Vervolgens zou ze de hele slachtpartij omwikkelen met geluidstape. Ze wist zelfs de titel al.

Mediastilte.

Ze holde terug naar Nick en begon in een soort roes geld uit haar tasje te vissen. Caitlin besepte dat ze in precies dezelfde val liep als alle anderen, maar toch kon ze er niets aan doen. Eigenlijk had ze hoogstens tien dollar willen uitgeven, maar nu betrapte ze zichzelf erop dat ze met een briefje van twintig naar Nick zwaaide.

‘Hoeveel wil je hebben voor die bandrecorder?’ vroeg ze. ‘Is dit genoeg? Ik heb nog meer, hoor.’

Nick keek naar het geld in haar hand, maar nam het niet aan. Hij schudde alleen zijn hoofd. ‘Het is rommel! Het is niks waard. Wat heb je toch?’

Caitlin voelde tranen prikken in haar ogen, onvervalste tranen. ‘Ik weet het niet! Ik weet het niet! Pak dat geld nou gewoon aan en geef me die bandrecorder! Want als je dat niet doet, weet ik niet hoe het verder moet!’

Nick stak bijna versuft zijn hand uit, maar het werd niet duidelijk of hij van plan was het geld aan te nemen of gewoon haar hand te pakken. Haar laatste indruk, voor hij haar beetgreep, was dat hij veel weg had van een konijn in de gloed van naderende koplampen.

Het bleek dat daar een goede reden voor was.

Nick had geen tijd om na te denken, alleen om te handelen. Hij ramde Caitlin en gooide haar tegen de grond, precies op het moment dat de auto tegen de boom knalde. Als hij ook maar een fractie van een seconde had gearzeld, zou de auto hen allebei gemangeld hebben, maar Nicks reflexen waren net snel genoeg om hen te redden. Terwijl ze samen op het natte gras lagen, keek Caitlin hem met grote ogen aan.

‘Sorry hoor, maar zijn we op het nippertje aan de dood ontsnapt?’

‘Ja, volgens mij wel.’ Nick hielp haar overeind en ze staarden allebei naar de auto, die met verkreukelde motorkap tegen de boom stond. Het was vreemd, maar het moment *nadat* hij bijna was omgekomen voelde even doodgewoon aan als het moment vlak voor hij bijna was omgekomen. Nick bedacht dat de ernst van de situatie waarschijnlijk pas later tot hem zou doordringen, als hij tijd had om zich er druk om te maken.

Danny kwam aanhollen. ‘Zijn er doden gevallen?’ vroeg hij. ‘Pa zit op de wc, maar als er doden zijn gevallen roep ik hem wel even.’

De bestuurder van de auto wurmde zich langs de airbags en stapte uit. Hij keek niet eens naar zijn wagen maar vroeg aan iedereen die maar luisterde: ‘Is dit de garageverkoop? Is er nog iets over?’ Vervolgens liep hij snel naar de lange tafel en begon hij de laatste schamele restanten van Nicks rommel te doorzoeken. Er lagen alleen nog kapotte resten van dingen die al onherkenbaar waren geweest toen ze nog heel waren, laat staan nu. En toch inspecteerden de bezoekers ieder stukje rommel met de

grootst mogelijke zorgvuldigheid, als goudzoekers die erts aan het wassen waren.

‘Die lui zijn niet goed snik!’ zei Caitlin en toen: ‘En ik was precies zo!’

De plotselinge schok van het feit dat ze bijna was doodgereden had haar kennelijk wakker geschud uit de vreemde gemoedstoestand waarin ze verkeerd had – maar zelfs nu, merkte Nick, werd ze toch weer aangetrokken door de oude bandrecorder in de garage. Nick volgde haar.

‘Ik had je hier al voor betaald, hè?’ vroeg Caitlin en ze legde haar hand bijna bezitterig op de bandrecorder.

Er kwamen nog steeds doorweekte mensen aan. Veel van hen hadden geen regenkleding en zelfs geen paraplu. Het was alsof ze onweerstaanbaar werden aangetrokken, als motten door een kaarsvlam.

Of een gloeilamp, dacht Nick.

Hij keek naar de stang met de grote lamp. Het ding verlichtte de hele garage en wierp lange schaduwen, die zich als spaken uitstrekten naar de drommen gretige kopers. Het licht had iets. Het was niet echt hypnotiserend, maar wel kalmerend. Doordringend. Nick voelde het zachtjes aan hem trekken, als een mysterieuze zwaartekracht. Was dat idioot?

Hij stak zijn hand uit, nam het knopje van de lamp tussen duim en wijsvinger en klikte het uit.

Het licht stierf weg. Het schijnsel van de gloeidraad vervaagde tot vaal oranje en doofde uit. Toen Nick weer omkeek naar de mensen die de tafel afzochten, wierp iedereen nog één laatste blik op de rommel in hun handen en legde die toen vlug weer neer.

‘Nou,’ zei iemand. ‘Dat was ook zonde van m’n tijd.’
Iedereen scheen het daar hartgrondig mee eens te zijn en maakte opmerkingen die varieerden van teleurstelling tot walging.

‘Heb ik hier die wedstrijd op tv voor laten schieten?’

‘Moet je m’n jurk zien! Kletsnat!’

‘Dat ze dit een garageverkoop durven noemen!’

‘Ben ik echt met m’n auto tegen een boom geknald?’

Niemand scheen zich te herinneren dat ze een paar seconden eerder nog hadden gepopeld om geld neer te tellen voor alles wat ze maar krijgen konden.

Caitlin liep naar Nick en haalde diep en rillend adem. ‘Ik voel me opeens een stuk beter.’

‘Dan denk ik niet dat je die bandrecorder nog wilt hebben, hè?’

Caitlin keek een tikje schuldig naar haar voeten. ‘Ja hoor, ik wil hem nog steeds,’ zei ze. ‘Alleen... niet meer zo verschrikkelijk graag als eerst.’

Nick knikte en haalde een briefje van twintig uit de gereedschapskist. ‘Alsjeblieft,’ zei hij en gaf haar het geld. ‘Ik heb wel genoeg verdiend. Je krijgt hem gratis.’

Caitlin pakte het geld met enige tegenzin aan, duidelijk van haar stuk gebracht door de hele ervaring. ‘Bedankt,’ zei ze. ‘Hij is te zwaar om in m’n eentje naar huis te sjouwen. Ik kom later wel terug met m’n moeder.’

‘Misschien kun je dan gelijk bij ons blijven eten,’ suggereerde Nick.

Caitlin grijnsde verontschuldigend. ‘Misschien kom ik ook alleen die bandrecorder halen.’

‘Ook goed,’ zei Nick en hij probeerde zijn opgelatenheid en teleurstelling te verbergen. ‘Nou, bedankt dat je bent komen kijken.’

En toen was ze verdwenen, zomaar opeens, samen met alle andere mensen die plotseling geen belangstelling meer hadden voor de rotzooi op tafel. Als laatste vertrok de man die tegen de boom was gebotst, omdat hij eerst stukken van zijn bumper in de kofferbak moest gooien voor hij kon weggrijden met een langzaam leeglopende airbag op schoot.

Nick kon zich in elk geval troosten met een ongelooflijk dik pak geld, ook al had hij een beetje het gevoel dat het niet echt van hem was. Het was alsof hij het niet eerlijk verdiend had, door slinkse trucjes.

‘Wauw,’ zei zijn vader toen hij naar buiten kwam en de weinige rommeltjes zag die nog op tafel lagen. ‘t Liep echt goed, hè?’

‘Ja,’ zei Nick. ‘Als een trein.’

‘Kunnen we dan eindelijk iets gaan eten?’ vroeg Danny. ‘Ik val om van de honger.’

‘Gaan jullie maar,’ zei Nick. ‘Ik trakteer.’ Hij gaf zijn vader wat geld uit de gereedschapskist. ‘Neem maar iets voor me mee, dan ruim ik de rommel op.’

Toen zijn vader en broertje vertrokken waren met de auto, zeulde Nick de theaterlamp weer het huis in. Hij kwam terug met een grote vuilniszak, maar voor hij de laatste rommeltjes erin kon mikken stopte er opnieuw een auto op de oprit, een parelachtig witte SUV die ondanks de regen kurkdroog leek. Dat moest gezichtsbedrog zijn, dacht Nick.

Terwijl er een bliksemschicht omlaagknetterde, gingen de vier portieren tegelijkertijd open en stapten er vier mannen uit. Ze waren stuk voor stuk lang en droegen allemaal kleren in pastelkleuren – vanillegeel, zachtgroen, blauwgroen en lavendelblauw – alsof ze op weg waren naar een optocht. Met één soepele, bijna gechoreografeerde beweging staken ze alle vier een paraplu op.

De mannen liepen naar de picknicktafel en kwamen om Nick heen staan. Die probeerde zich niet geïntimideerd te voelen, of dat in elk geval niet te laten merken.

‘Sorry dat we zo laat zijn,’ zei de langste van de vier. ‘We hoorden er pas op het laatste moment van.’

Een ander liet een van Nicks flyers zien en las hardop voor: “‘Antiek, Oud Speelgoed, Meubels, Massa’s Coole Spullen.’”

De langste man droeg een vanillegeel, driedelig pak en de anderen katoenen broeken en perfect gestreken overhemden. Door een vreemde lichtval, of misschien door het contrast tussen die pastelkleuren en het sombere weer, was het alsof hun kleren licht gaven.

“‘Massa’s coole spullen,’” herhaalde de man met het vanillekleurige pak. Hij glimlachte opgewekt, maar tegelijkertijd zo zielloos dat de rillingen over Nicks rug liepen. ‘Met dit verschrikkelijke weer heeft het vast niet stormgelopen.’

De andere drie mannen lachten, alsof hun metgezel een grap had gemaakt die Nick niet snapte.

‘Misschien kunnen we er toch nog een winstgevende aangelegenheid van maken,’ zei Vanille Pak en hij haalde een portemonnee uit zijn binnenzak.

‘Nou, om heel eerlijk te zijn...’ Nick aarzelde even en genoot van het moment. ‘Eerlijk gezegd hebben we bijna alles verkocht.’

De glimlach van de man verloor zijn opgewektheid en werd een zure grimas. De anderen hielden op met lachen.

‘Ja,’ vervolgde Nick. ‘Het krioelde van de mensen, ondanks de regen. Sorry hoor.’

Vanille Pak knikte naar de picknicktafel. De andere mannen verspreidden zich en bekeken de overgebleven rommeltjes: voornamelijk persoonlijke bezittingen die Nick had meegenomen uit Florida.

‘Dat is jammer,’ zei Vanille Pak tegen Nick. ‘Heel erg jammer.’

‘Voor jullie dan,’ verduidelijkte Nick.

De man zweeg even en knikte toen. ‘Uiteraard. Voor ons. Jij hebt juist heel erg geboft.’ Zijn griezelige ‘vriendelijke’ glimlach verscheen weer. ‘Heb je misschien naam en adres genoteerd van de mensen die iets gekocht hebben?’

‘Op een garageverkoop? Dat meent u toch niet serieus?’ Het hele gesprek gaf Nick een raar gevoel, maar hier moest hij om lachen. Hij draaide zich om en zag dat de andere mannen de spullen die nog op tafel lagen verzamelden. Alles, al was het nog zo klein of kapot, werd in dozen en tassen geveegd.

‘Hé!’ zei Nick met stemverheffing. ‘Wat moet dat?’

‘Maak je geen zorgen,’ zei Vanille Pak en hij legde een briefje van vijftig dollar op de picknicktafel. ‘Dit zal vast wel voldoende zijn.’ Hij haalde een visitekaartje uit zijn portemonnee dat even glad en glanzend leek als zijn kostuum en legde dat voorzichtig op het briefje van vijftig.

‘Mocht iemand een aankoop retourneren, zou je dan contact met me willen opnemen?’

Nick schudde zijn hoofd. ‘Nee, eh, ik denk niet dat...’

De man legde nog een briefje van vijftig op het eerste, zodat er een soort geldsandwich ontstond met het kaartje als beleg. ‘Natuurlijk staat er wat tegenover. Heel wat.’

Voor Nick antwoord kon geven, sprongen de vier mannen weer in de SUV met hun tassen en dozen. Door de voorruit zag Nick dat Vanille Pak nijdig een mobieltje tevoorschijn haalde terwijl de auto achteruit de oprit af reed. Banden piepten op het asfalt terwijl de bestuurder schakelde en toen scheurde de auto weg. Door het getinte glas kon Nick de inzittenden niet langer zien.

Nick keek naar de twee briefjes van vijftig. Hij kon ze moeilijk nog teruggeven, bedacht hij, en hij deed ze bij de rest van het geld in de gereedschapskist.

‘En opruimen hoeft ook niet meer,’ mompelde hij terwijl hij het visitekaartje verfrommelde tot een klein propje en dat in de lege vuilniszak mikte.